

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਜੇ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ , ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ , ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਅੰਦਰ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਓ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦਵੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਦਇਆ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੰਗਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਵੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਓ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਜਿੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਪਾਪ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪੁੰਨ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਪੁੰਨ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਹੈ? ਇੱਕ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ। ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਪਤਿਤ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਪਾਰ ਸਤਿਯੁਗ ਅਰਥਾਤ ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਦੁੱਖ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸੁੱਖ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਖ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਐਫੀਜ਼ੀ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਰਾਜ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਈਏ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ। ਕਦੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ - ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਲੰਕਾ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਲੰਕਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾਸਕੋਡਿਗਾਮਾ ਨੇ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ, ਸਟੀਮਰ ਜਾਂ ਬੋਟ ਦੇ ਦੁਆਰਾ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਉਸਨੇ ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰੇਨ ਵੀ ਸਟੀਮਰ ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਸੀ। ਬਿਜਲੀ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼। ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਪਨਾ ਫੇਰ ਵਿਨਾਸ਼, ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ, ਇਹ ਰਾਇਟ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਝੂਠੀ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ, ਕੀ ਬਣ ਪਏ ਹਨ! ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਸਿਰਫ਼ ਅਲਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉੱਠਕੇ ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਲਾਹ ਜਾਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਅਲਾਹ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਅਲਾਹ ਮਿਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿਆਂ - ਬੀਵੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਲੋਕੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਭਿਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਵੀ ਪੱਥਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਪੱਥਰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਝਰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ - ਡਿੱਗਦੇ ਗੋਲ ਚਿਕਣਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿਵੇਂ ਨੈਚੁਰਲ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਕੱਟ - ਕੱਟ ਕੇ ਕੰਨ, ਮੂੰਹ, ਨੱਕ, ਅੱਖ ਆਦਿ - ਆਦਿ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖਰਚਾ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਤੇ ਕੋਈ ਖਰਚੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਚੇਤੰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੇਤੰਨ ਹਨ ਤਾਂ ਪੂਜਿਆ ਹਨ ਫੇਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੂਜਾਰੀ ਹੁੰਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਚੇਤੰਨ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਲਈ ਪਥਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਸੀ? ਫੇਰ ਤੋਂ ਉਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚਕਸੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ

ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ। ਇੱਕ ਹੈ ਭਰਾ ਦੀ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਭਰੋਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਮੁਆਫਿਕ ਹਾਂ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਚੇਤਨ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਸਿਤਾਰੇ ਮਿਸਲ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਪਿੰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਫੇਰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਚੰਗਾ - ਬੁਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭਨੂੰ ਆਕ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਈ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਜੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਉਲਟਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੁਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੇ, ਮਾਇਆ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਵਿਵਾਪੀ ਕਹਿਣਾ। ਆਤਮਾ ਜੇ ਪਾਰੁ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦੂਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਬਗ਼ੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ - ਚਾਰ ਦਿਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈਆਂ ਆਦਿ ਲਾਕੇ ਰੱਖ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੀ? ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੇਂਟ ਜੇਵੀਅਰ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹਜ਼ੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਪੈਰ ਛੂਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੈਰ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਭਾੜਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ, ਮੇਲਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਢੇਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਢੇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਢੇਰ ਹੋਣ ਦਾ ਵਕਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਆਦਿ ਜਾਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਝਾੜ ਦੀ ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਇਹ ਝਾੜ ਚੌਂਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ ਨਾ? ਸਭ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਪਾਰੁਧਾਰੀ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਖੇਡ ਹੀ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਖੇਡ ਬੜਾ ਐਕੂਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੌਂਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹੋਰ ਸਤਸੰਗਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਂ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗੁਣ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਨ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਭ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਬੋਲੋ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਗੁਣਾ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਝੱਟ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵੈਧ ਹੈ। ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਛਿਪਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਈ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿਵੇਂ ਸੁਧਰਣਗੇ? ਇਸ ਵਕਤ ਸਭਦੇ ਕਰੈਕਟਰਸ ਖਰਾਬ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਖਰਾਬ ਕਰੈਕਟਰਸ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਦੇ ਹੰਸੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ - ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੀ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਖੁਦ ਤੇ ਹੀ ਦਇਆ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਮਰ ਵੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਕੋਈ ਵਕਤ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੂੜ੍ਹ ਗੱਲਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸ਼ੇ ਹੀ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਣੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਛੀ - ਛੀ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ - ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ.....ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਨ - ਅਪਮਾਨ, ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਸਭ ਸਹਿਣ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ

ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ - ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸਰੀਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸੱਟ ਲੱਗਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਡਿਸਰਿਗਾਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਸਦਾ ਜਿੰਦੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਉਚ ਪੱਦ ਪਾਓ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ - ਅਨਸੁਣਿਆ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ..... ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਮਾਨ - ਅਪਮਾਨ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੁਣਾ - ਅਨਸੁਣਾ ਕਰ ਬਾਪ ਦਾ ਡਿਸਰਿਗਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਸੱਟ ਤੋਂ ਬੱਚਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸਰੀਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹੱਦ ਦੀ ਰਾਇਲ ਇਛਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿ : ਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਕਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ, ਨਿਆਰੇ ਬਣਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਵਾਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੱਦ ਦੀ ਰਾਇਲ ਇਛਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਦੀ ਹੈ, ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਇਸ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਹ ਦਾ ਬੰਧਨ, ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥ - ਇਹ ਵੀ ਬੰਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਰਾਇਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਨਿ:ਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ, ਫਾਈਨਲ ਬਣਕੇ ਵਿਖਾਓ।
